

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **T. X. L.**, narozena X,
státní příslušnost X,
bytem X,
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-45211-6/ČJ-2019-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-45211-6/ČJ-2019-930310-V238, jímž byl změněn výrok rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192290-22/ČJ-2019-040022-SV-CV, kterým bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1, písm. b), bod 3 a 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let tak, že část výroku po změně zní „Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť existují důvodné obavy, že v případě návratu do země původu jí hrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Trvala na tom, že v případě návratu jí hrozí skutečné nebezpečí, že bude vystavena mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň se domnívala, že její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak zásadou non-refoulement obsaženou v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Trvala na tom, že je všeobecně známo, že Vietnam je nedemokratickým režimem, kde jsou pošlapávána lidská práva a zejména pak práva žen. I z tohoto důvodu žalobkyně odešla do Evropy.
3. Žalobkyně namítala, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, když žádným způsobem nereflektovaly současnou lidskoprávní situaci ve Vietnamu, ani skutečnost, že žalobkyně přišla do Evropy potenciálně z azylově relevantních důvodů či minimálně s úmyslem podat žádost o mezinárodní ochranu. Potenciální azylové důvody naznačuje ostatně i skutečnost, že žalobkyně si výslovně nepřála kontaktovat zastupitelský úřad Vietnamu a následně v zařízení pro zajištění cizinců podala žádost o mezinárodní ochranu.
4. Dále namítala, že správní vyhoštění v délce 3 roky je nepřiměřené s ohledem na závažnost jejího jednání, kdy sice cestovala do České republiky bez potřebného oprávnění, avšak ve své těžké situaci neměla ani jinou možnost. Žalobkyně se správními orgány aktivně spolupracovala a svou situaci opakovaně vysvětlovala. To dle jejího názoru nebylo dostatečným způsobem zohledněno, když jí bylo uloženo vyhoštění v nejvyšší možné délce.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný uvedl, že trvá na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí. Má za to, že protiprávní jednání žalobkyně bylo zjištěno a doloženo spisovým materiálem. Rozhodnutí správních orgánů byla rovněž řádně odůvodněna. Ve vztahu k námitkám směřujícím proti závaznému stanovisku k možnosti vycestování uvedl, že požádal o prověření překážek vycestování, přičemž obdržel závazné stanovisko ministra vnitra, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Poukázal rovněž na skutečnost, že sama žalobkyně v rámci správního řízení uvedla, že jí v návratu do země původu nic nebrání.
6. Žalovaný rovněž neshledal délku zákazu pobytu v délce tří let jako nepřiměřenou s ohledem na vytýkané jednání. Zdůraznil, že nebyla uložena délka zákazu pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

v nejvyšší možné délce, když dle platné právní úpravy lze za předmětné jednání uložit cizinci zákaz pobytu v délce až 5 let.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 29. 10. 2019 v 14.45 hod. byla žalobkyně předána německými orgány Policii České republiky na základě readmisní dohody. Bylo zjištěno, že žalobkyně nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu a nedisponovala ani žádným cestovním dokladem. Do protokolu o výsledku žalobkyně uvedla, že z Vietnamu vycestovala dne 11. 8. 2019 letecky do Oděsy na základě platného ukrajinského víza. Žalobkyně uvedla, že od samého počátku bylo cílem její cesty Německo, kde chtěla požádat o azyl. Všechny záležitosti spojené s její cestou jí zařizovali rodiče. Svůj cestovní doklad předala v Oděse převaděčům, kteří ji vyzvedli přímo na letišti. Po více než dvouměsíčním pobytu v Oděse jí převaděči řekli, že pojedje dále do Německa. Cestovala s dalšími čtyřmi Vietnamci. Za dobu cesty čtyřikrát vyměnili řidiče a auto. Cesta trvala asi dva dny. V noci z 28. 10. 2019 na 29. 10. 2019 byla žalobkyně zadržena v Německu. Žalobkyně ve své výpovědi výslovně uvedla, že Vietnam opustila z ekonomických důvodů. Byla si vědoma toho, že pro vstup do schengenského prostoru potřebuje oprávnění k pobytu, rovněž si byla vědoma toho, že cestováním bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu porušuje zákony. Uvedla, že veškeré své příbuzné má ve Vietnamu a k České republice nemá žádné vazby. Žalobkyně rovněž uvedla výslovně, že neexistuje žádná překážka, která by jí bránila v návratu do Vietnamu a vyslovila přání se do Vietnamu vrátit. Plánovala bydlet u rodičů. Vyrozumět zastupitelský úřad Vietnamu nepožadovala.
10. Žalobkyně namítala, že v případě jejího návratu jí hrozí skutečné nebezpečí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestu. Dle žalobkyně je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť s touto skutečností řádně nevypořádalo. Soud na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tomto místě zdůrazňuje, že žalobkyně své obavy nijak nekonkretizovala ani neuvedla žádný důvod, proč tyto obavy má. Ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze uvedla, že v zemi původu vládne nedemokratický režim a jsou tam pošlapávána lidská práva a zejména pak práva žen. Dále uvedla bez bližšího vysvětlení, že v případě návratu do země původu by jí mohla mafie opět snadno vyhledat a vyhrožovat jí stejným způsobem, jako doposud a že správní orgány v zemi původu by jí nebyly schopné poskytnout jakoukoliv pomoc.

11. Prvostupňový správní orgán v otázce existence překážky vycestování žalobkyně do země původu kontaktoval Ministerstvo vnitra, které vydalo dne 30. 10. 2019 závazné stanovisko ev. č. ZS50727, ve kterém konstatovalo, že vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné. V tomto závazném stanovisku Ministerstvo vnitra s konkrétním odkazem na informace o zemi původu žalobkyně konstatovalo, že žalobkyni v zemi původu nehrozí trest smrti a že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by jí v případě návratu do země původu mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Ministerstvo vnitra poukázalo na skutečnost, že žalobkyně výslovně uvedla, že zemi původu opustila z ekonomických důvodů. Dále ministerstvo konstatovalo, že na území Vietnamu neprobíhá ozbrojený konflikt.
12. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání žalobkyně v rámci správního řízení směřovalo výlučně proti posouzení skutečnosti, zda je možné její vycestování do země původu, vyžádal si žalovaný od ministra vnitra, aby posoudil věc z hlediska odvolacích námitek a potvrdil či změnil závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně. V závazném stanovisku ze dne 31. 1. 2020, č. j. MV-183849-2/OAM-2019, ministr vnitra potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2019, ev. č. ZS50727, a konstatoval, že vycestování žalobkyně do Vietnamské socialistické republiky je možné. Ministr vnitra konstatoval, že v závazném stanovisku vydaném v prvostupňovém řízení byla řádně posouzena možnost žalobkyně vycestovat do země jejího původu a byla řádně zhodnocena i aktuální bezpečnostní situace ve Vietnamu. Ministr dospěl k závěru, že žalobkyně opustila zemi původu pouze z ekonomických důvodů a sama vypověděla, že jí nic nebrání v návratu do vlasti. Při výpovědi do protokolu žalobně pak neuvedla, že by byla v zemi původu jakkoliv pronásledována státními orgány či soukromými osobami. Zcela obecná tvrzení ohledně nebezpečí mučení nelidského či ponižujícího zacházení ze strany mafie uplatněná žalobkyní v odvolání dle závazného stanoviska ministra vnitra odporují jejím předchozím tvrzením a ministr vnitra je považoval za zcela účelově uvedená a nevěrohodná tvrzení.
13. V ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 zákona o pobytu cizinců je povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné. Dle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., právní řád, (dále jen „správní řád“) je obsah závazného stanoviska pro výrokovou část správního orgánu závazný. V § 149 odst. 5 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
14. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že v případě skutečností, o kterých je ve správním řízení vydáváno závazné stanovisko, neprovádí správní orgán příslušný k rozhodnutí ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věci další dokazování a nepřísluší mu ani pravomoc správního uvážení. Závazná část závazného stanoviska (řešení samotné otázky) je pro správní orgán rozhodující ve věci samé závazná a správní orgán rozhodující ve věci samé se od tohoto závazného stanoviska nemůže odchýlit. V předmětné řízení bylo v rámci prvostupňového řízení vydáno závazné stanovisko k otázce, zda je vycestování žalobkyně možné. Ministerstvo vnitra jako správní orgán příslušný k vydání takového závazného stanoviska na základě informací, které jsou součástí příslušného správního spisu, dospěl k závěru, že neexistují žádné důvody, pro které by žalobkyně nemohla do země původu vycestovat. V rámci odvolání pak veškeré námitky žalobkyně směřovaly právě proti posouzení otázky řešené závazným stanoviskem. Žalovaný postupoval tedy zcela správně v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu a vyžádal si od ministra vnitra potvrzení či změnu předmětného závazného stanoviska. Ministr vnitra jako nadřízený správní orgán původního vydavatele závazného stanoviska potvrdil původní závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, ministr vnitra se v odůvodnění svého závazného stanoviska vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Dle soudu je závazné stanovisku ministra vnitra plně přezkoumatelné.

15. Z hlediska správnosti závěrů ministra vnitra soud konstatuje, že se závěry uvedenými v odůvodnění předmětného závazného stanoviska ministra vnitra plně ztotožňuje. Žalobkyně při své výpovědi do protokolu vůbec netvrdila, že by existovaly nějaké skutečnosti, které by jí bránily v návratu do Vietnamu. Výslovně pak uvedla, že Vietnam opustila výhradně z ekonomických důvodů a že jí nic nebrání v návratu do Vietnamu a chce se tam vrátit. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobkyně neopouštěla zemi původu z azylově relevantních důvodů. Ve světle těchto tvrzení žalobkyně pak soud její následná zcela neurčitá a nepodložená tvrzení ohledně existence obav z nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu považuje za účelová.
16. Dále žalobkyně namítala, že délka uloženého správního vyhoštění v délce trvání 3 let je nepřiměřená s ohledem na závažnost jejího jednání, když je uložena na horní hranici zákonem stanoveného rozmezí.
17. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, či pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. V daném případě žalobkyně pobývala na území České republiky minimálně dne 28. 10. 2019 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Tuto skutečnost žalobkyně nikterak nepopírala. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že pokud žalobkyni byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let, nebyla tato lhůta stanovena v maximální možné délce, neboť maximální možná délka této doby je dle výše uvedeného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců 5 let. V daném případě je nutné zdůraznit, že žalobkyně od samého počátku vědomě plánovala nelegální cestu do schengenského prostoru z výlučně ekonomických důvodů, a to za využití placených převaděčů. Za takové situace stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce odpovídající třem pětinám rozmezí, tedy mírně nad jednou polovinou zákonem stanovené nejdelší možné doby,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

považuje soud stejně jako správní orgány za zcela přiměřenou, a to i přes následnou spolupráci žalobkyně v rámci správního řízení.

18. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že námitky žalobkyně nejsou důvodné, a že ze strany správních orgánů nedošlo k porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 119, § 119a, § 174a a § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 31 a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
19. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. října 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

